

Arrest

nr. 42 149 van 22 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Okpella, Edo State. Uw vader had vier vrouwen die vaak ruzie maakten. Uit onvrede met deze gang van zaken verliet u de ouderlijke woning op zoek naar een beter leven in Ajegunle, Lagos. U trok er in bij (R.), een vriend van uw broer. Het leven in Lagos bleek echter niet te zijn zoals u gedacht had. U zocht tevergeefs naar een job. Via een vriend kwam u terecht bij de 'Movement of Niger Delta', MEND. Tegen uw wil werd u ingelijfd. U onderging een initiatieritueel en begon deel te nemen aan de acties die er op gericht zijn democratie te brengen in Nigeria. Jullie ontvoerden werknemers van oliebedrijven en vielen overheidsgebouwen aan uit protest tegen de achterstelling van de Niger Delta regio. In december 2008 - januari 2009 had u er genoeg van. U stapte op en omstreeks januari 2009 ging u naar Lagos. U vreest zowel de wraak van de aanhangers van MEND omdat u vertrokken bent, als problemen met de overheid omwille van de activiteiten waarin MEND betrokken is. Daarenboven vreest u herkend te worden als

militant omdat er merktekens zijn aangebracht op uw lichaam die u als bendelid herkenbaar maken. U leerde in Lagos een zekere (M.) kennen. U vertelde hem dat er mensen waren die u naar het leven stonden zonder veel details te geven. (M.) bleek een zakenman te zijn die regelmatig naar België komt en kende iemand die connecties heeft op de ambassade. In ruil voor 2 miljoen naira kon hij een paspoort en vliegtickets regelen. U vloog alleen naar Libië en vervolgens naar Brussel. (M.) had u de opdracht gegeven het paspoort te vernietigen na uw aankomst. De dag dat u in België voet aan grond zette, 23 februari 2009, vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met name bleek u bitter weinig af te weten van de organisatie MEND waarvan u beweert sinds 2006 tot december 2008 (weliswaar tegen uw wil) lid te zijn geweest.

U verklaarde dat MEND voluit staat voor 'Movement of Niger Delta'. Toen u er door de interviewer van het Commissariaat-generaal op gewezen werd dat de 'E' ook een afkorting is van een woord, bleek u niet te weten welk woord deze letter zou moeten aangeven. Men zou nochtans verwachten dat u dit wel zou hebben opgevangen. Gevraagd of er andere groepen zijn die dezelfde strijd voeren als MEND, antwoordde u enkel MEND te kennen (Cg, p.6). Het is echter in het geheel niet aannemelijk dat u niet bekend zou zijn met de vele militante groeperingen die dezelfde activiteiten ontplooiën als MEND. U verklaarde voorts dat Alhaji Assare (Asari) leider is van MEND (Cg, p.5 en zie informatie in administratief dossier). Niettegenstaande hij een prominent figuur is binnen de Ijaw gemeenschap en de Delta regio wordt hij nergens in de beschikbare bronnen vermeld als leider van MEND. Uit verschillende bronnen blijkt dat MEND eerder gezien moet worden als een splintergroep die voortkomt uit 'Niger Delta People's Volunteer Force' waarvan Alhaji Asari aan het hoofd stond tot zijn arrestatie in 2005 (zie informatie in administratief dossier). In de periode dat u stelt lid te zijn geworden van MEND zat Asari in de gevangenis. Hij werd pas vrijgelaten in juni 2007. Zelf bleek u ervan overtuigd dat Asari pas in 2008 gearresteerd werd en voordien nooit gevangen heeft gezeten (Cg, p.10). De informatie die u geeft met betrekking tot Asari is dan ook volkomen verkeerd. U verklaarde verder dat 'Osaro Wiwa' (Saro Wiwa) de oprichter is van MEND (Cg, p.6). Ook hier slaat u de bal volledig mis. Ken Saro Wiwa was immers de voorzitter van de Movement for the Survival of the Ogoni People (MOSOP), een organisatie die de belangen van de Ogoni trachtte te vrijwaren voor de schade die de oliemaatschappijen aan het milieu toebrachten (zie informatie in administratief dossier). Ook van enkele andere personen bleek u weinig of geen informatie te kunnen geven. U verklaarde eerst dat Alamiyeseigha gouverneur was van Port Harcourt (sic) om dit vervolgens te ontkennen en te stellen dat hij een 'Niger Delta man' is (Cg, p.6). Op de vraag of hij ooit problemen gehad heeft met de overheid antwoordde u ontwijkend en in algemene bewoordingen dat hij gevochten heeft voor vrijheid en dat hem de functie beloofd was van vice-president van het land (Cg, p.10). Men zou toch verwachten dat u de voormalige gouverneur van Bayelsa State, die beschuldigd werd van corruptie in de periode dat u deel uitmaakte van MEND wat preciezer zou kunnen plaatsen. Er bestaat immers wel degelijk een link tussen Asari en Alamiyeseigha met MEND aangezien de organisatie geijverd heeft voor de vrijlating van deze twee in de periode dat u deel uitmaakte van MEND (zie informatie in administratief dossier). In strijd met de werkelijkheid stelde u dat Rotimi Amaechi een lid is van MEND. Het is immers de huidige gouverneur van Rivers State, zijnde de staat waar u – althans volgens uw verklaringen - verbleef in de periode 2006-december 2008 (Cg, p.10, zie informatie in administratief dossier).

Het feit dat u stelt gedwongen te zijn lid te worden wordt volstaat niet als eventuele verklaringen voor uw onwetendheid.

U kon immers ook uw lidmaatschap zelf niet aannemelijk maken. U verklaarde dat u deel uitmaakte van een groep van ongeveer 10 personen en dat iedereen een naam kreeg na de inwijding. Van de personen uit uw groep kende u slechts drie (bijnamen: 'lion', 'tiger' en 'jumbo' (Cg, p.11). U kon niet zeggen of de andere personen uit uw groep ook gedwongen waren om lid te worden of vrijwillig waren toegetreten (Cg, p.11) terwijl toch verwacht kan worden dat u uit de dagelijkse contacten die u had en de gedragingen van de andere leden van uw groep zou kunnen afleiden of zij al dan niet tegen hun wil deel uitmaakten van MEND. Ook uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping van MEND komen niet geloofwaardig over. U verklaarde dat MEND een staakt-het-vuren had afgekondigd in december 2008 dat stand hield tot januari 2009 (Cg, p.9), zijnde de periode waarin u ontsnapt bent. Het staakt-het-vuren was echter al enkele maanden voordien van kracht geworden (zie informatie

in administratief dossier). Het is niet zozeer de precieze datum waarop het staakt het vuren in ging die hier van belang is, als wel het feit dat reeds enkele maanden voor uw ontsnapping het staakt-het-vuren effectief geworden was, hetgeen ongetwijfeld een gespreksonderwerp moet hebben gevormd binnen uw groep. Ook met betrekking tot uw concrete activiteiten bleef u vaag. U verklaarde drie keer deel te hebben genomen aan een ontvoering van blanken maar kon geen enkele naam geven van deze personen. Van slechts één van hen kon u de nationaliteit geven en dan twijfelde u nog tussen China en Japan en van één van de drie personen kon u niet zeggen voor welke maatschappij hij werkte (Cg, p.9). Toen u gevraagd werd u nader te verklaren met betrekking tot de manier waarop u bent kunnen ontkomen, antwoordde u: 'Ik kan eigenlijk niet uitleggen hoe ik ontsnapt ben, God heeft mij geholpen, het was de periode dat de overheid de huizen liet slopen, misschien dacht ik dit is het moment dat ik wil ontsnappen, de overheid zei dat ze daar nieuwe dingen zou zetten.' (Cg, p.11). Uw verwijzing naar een goddelijke interventie om uw ontsnapping aannemelijk te doen overkomen, komt de geloofwaardigheid van uw beweringen geenszins ten goede. Op de vraag van de interviewer waarom ze mensen dwingen om lid te worden als het hun bedoeling is om te vechten voor democratie, antwoordde u: 'Omdat ze meer mensen nodig hebben voor de vrijheid en de democratie' (Cg, p.11), hetgeen een weinig overtuigend argument is. Dit alles klemmt des te meer daar uw verklaring dat u gedwongen werd ingelijfd geen bevestiging vindt in de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, als zijnde een gangbare praktijk van MEND om hun ledenbestand uit te breiden (zie informatie in administratief dossier). Ook uw bewering als zouden de merktekens die op uw lichaam zijn aangebracht, u kunnen identificeren als lid van MEND is hoogst twijfelachtig te noemen in het licht van voorgaande bemerkingsen. Het plaatsen van tribale merktekens behoort immers tot de traditionele cultuur van verschillende Nigeriaanse stammen (zie informatie in administratief dossier).

Vermits u de oorzaak van uw problemen als beweerd lid van MEND niet aannemelijk heeft gemaakt, kan niet besloten worden tot een 'gegronde vrees voor vervolging' of een reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uw hoofde.

U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument, zodat een controle van uw identiteit, nationaliteit en reisweg niet mogelijk is.

Wat betreft het door u aangevoerde schrijven van psycholoog (N.d.B.) dient, rekening houdend met het mondeling advies verstrekt door adviseur-expert Luc Quintyn (dd. 25 november 2009), te worden opgemerkt dat wij begrip kunnen hebben voor mogelijke problemen die u zou hebben. Er moet echter gesteld worden dat het volledige attest opgemaakt is op feiten door u aangegeven. Daarnaast moet worden gesteld dat in geen geval een psychologisch attest een formeel bewijs kan leveren voor de feiten vermeld in het asielrelaas. Dit attest is zeker niet van die aard dat het uw geloofwaardigheid kan herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat het verzoekschrift in hoofdorde strekt tot "de vernietiging van de bestreden beslissing op basis van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980". In ondergeschikte orde vraagt hij de hervorming van de bestreden beslissing en de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling. In zeer ondergeschikte orde vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing en de doorverwijzing van de zaak naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) voor een nieuw onderzoek. Uiterst ondergeschikt vraagt hij het voordeel van de subsidiaire bescherming.

2.1.1. Betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie. Elk risico op vervolging dient in overweging te worden genomen. In casu gaat het niet enkel om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen. Uit het feitenrelaas zou blijken dat hij slachtoffer is geweest van bedreigingen en fysieke aanvallen. In geval van terugkeer naar Nigeria zou, zeker in de huidige omstandigheden, het risico groot zijn dat verzoeker opnieuw slachtoffer wordt van mishandelingen. Gelet op deze feiten kan volgens verzoeker worden gesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals beschreven in artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie. Hij

geeft aan dat het om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen aangewezen lijkt rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Nigeria en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Aangaande de concrete motieven stelt verzoeker betreffende zijn gebrek aan kennis van de organisatie MEND dat hij slechts negen jaar oud was toen hij het ouderlijk huis verliet ingevolge de aanhoudende ruzies tussen de vrouwen van zijn vader. Dit maakte het moeilijk voor hem zich ergens thuis te voelen. Hij verliet daarom zijn huis en ging bij een vriend van zijn broer wonen. Op dit moment had verzoeker nog geen identiteitsdocumenten en omdat niemand zich echt om hem bekommerde heeft hij deze nooit aangevraagd. Hij heeft in zijn eigen land nooit een identiteitskaart of geboorteakte gehad. Hij heeft er geen probleem gekend omdat er geen identiteitscontroles bestaan, hetgeen zou worden bevestigd in de ambtsberichten van februari 2009. Het voorgaande zou verklaren waarom verzoeker geen identiteitsdocumenten kan neerleggen.

Verzoeker blijft bij zijn verhaal dat hij gedwongen werd lid te worden van MEND. Hij benadrukt nogmaals dat hij op negenjarige leeftijd zijn ouderlijk huis verliet. Iedereen kon hem manipuleren en misbruik van hem maken. Hij is niet geschoold en diende zelf in te staan om in zijn noden te voldoen. Verzoeker stelt dat hij inderdaad behoorde tot een groep van tien personen. Elk van hen had een geheime naam. Verzoeker vroeg niet of zijn gedwongen werden aangezien hij merkte dat zij hielden van dit leven. Hij ging ervan uit dat zij niet werden gedwongen en durfde zijn ongenoegen niet te uiten. Verzoeker betoogt dat voor hem enige verwarring bestaat over wie de leider is van de organisatie. Uit een ambtsbericht blijkt dat dit onduidelijk is en geheim wordt gehouden, zodat dit niet merkwaardig is. Aangezien hij tot de 'kleintjes' behoorde hield men dit voor hem, als gedwongen lid, verborgen.

Verzoeker doet gelden dat hij tijdens het interview de littekens op zijn littekens toonde. Hij ontkent dat deze geplaatst werden door zijn familie omwille van het behoren tot een bepaalde stam en blijft erbij dat dit het merkteken is van MEND.

Met betrekking tot zijn vlucht stelt verzoeker dat deze plaatsvond op het ogenblik dat de groep aan het opsplitsen was daar het leger op hen afkwam.

Betreffende zijn concrete activiteiten verklaart hij zelf driemaal actief te hebben meegewerkt aan ontvoeringen. Verzoeker vindt het erg dat men enkel de dingen vermeld die hij niet weet. Er werden vele andere vragen gesteld aangaande de oliebedrijven waarop hij wel kon antwoorden. Ook dat hij melding maakte van een 'Chinees' wijst op een zekere kennis. Blijkens de persberichten blijkt immers dat MEND voornamelijk aanvallen pleegde tegen de Chinese expansie.

Verzoeker betoogt dat de bewijslast inzake asielaanvragen moet worden beoordeeld met een zekere soepelheid. Hij citeert een aantal paragrafen uit het UNHCR handboek. Wat de motivering van de bestreden beslissing betreft wordt de grond bedrieglijk/ongeloofwaardig aangehaald. Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent het begrip 'bedrieglijk' en stelt dat wanneer na de ondervraging door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat de kandidaat-vluchteling slechts onvolledig de feiten heeft weergegeven de aanvraag niet automatisch onontvankelijk dient te worden verklaard. Verzoeker benadrukt dat zijn opleidingsniveau zeer miniem is te noemen en hij daarnaast met zware psychische problemen kampt. Hij verwijt het CGVS geen rekening te hebben gehouden met de fundamentele aanwijzingen zoals vervat in het UNHCR Handboek. Hij citeert daarnaast een arrest van de RvV van 2 oktober 2008 waarin wordt onderstreept dat indien twijfel bestaat over bepaalde elementen toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Uit wat voorafgaat zou kunnen worden besloten dat de door verzoeker ingeroepen angsten voor zijn vrijheid, veiligheid en psychische integriteit zeer ernstig zijn.

2.1.2. Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst op rechtspraak van de RvV, daterend van 2007, die benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en betoogt dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker haalt volgende passage uit deze rechtspraak aan: *"De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus"*.

Verzoeker stelt slachtoffer te zijn geweest van een vernederende behandeling in zijn land. Voor het overige verwijst hij naar zijn uiteenzetting zoals weergegeven sub 2.1.1.

2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hij in casu geschonden acht en geeft evenmin in concreto aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit of herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar hij dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegt. Verzoeker tracht dit gebrek aan identiteitsdocumenten in het verzoekschrift en gedurende het gehoor bij het CGVS immers te wijten aan het feit dat hij nooit enig identiteitsdocument zou hebben gehad (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.9; administratief dossier, stuk 4, p.7), terwijl hij bij de DVZ nochtans verklaarde: *“Ik had geen geboorteakte en geen paspoort in Nigeria. Mijn identiteitskaart liet ik achter in Port Harcourt”* (administratief dossier, stuk 11, nr.21).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker uitermate uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn levensloop, meerbepaald met betrekking tot de plaatsen waar hij achtereenvolgend zou hebben verbleven in Nigeria. Bij de DVZ verklaarde hij immers dat hij sedert 2006 in Port Harcourt woonde alwaar hij samen met een aantal vrienden een huis betrok aan de kant van het water. Daarvoor zou hij ongeveer twee jaar in Lagos hebben gewoond. Voordat hij naar Lagos verhuisde woonde hij in het dorp Okuela in Edo-State (administratief dossier, stuk 11, nr.9). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij reeds op veertienjarige leeftijd – met andere woorden in 1995 of 1996 – zijn dorp Okpella in Edo-State zou hebben verlaten en naar Lagos zou zijn gegaan. Hij preciseerde dat hij in Lagos bij een zekere R. zou hebben verbleven, die verzoeker zou hebben onderhouden, doch bleek vervolgens niet in staat diens achternaam te verstrekken. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd hoelang hij in Lagos bleef, antwoordde hij: *“Geen idee, weet niet hoeveel jaren, ik weet wel dat ik daar volwassen geworden ben, ging er om met mensen en dergelijke”*. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij na zijn vertrek uit Lagos gedurende meer dan vier jaar in Port Harcourt zou hebben gewoond (administratief dossier, stuk 4, p.2, 4-5). Aangezien verzoeker in februari 2009 in België aankwam wil dit zeggen dat hij

minstens reeds sedert 2004 of begin 2005 in Port Harcourt zou hebben verbleven, hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen bij de DVZ. Uit het door verzoeker neergelegde psychologische verslag blijkt voorts dat hij ten overstaan van de opsteller ervan nogmaals afwijkende verklaringen aflegde. Hij zou immers blijkens dit verslag reeds op twaalfjarige leeftijd zijn dorp hebben verlaten (administratief dossier, stuk 3). In het verzoekschrift legt verzoeker nogmaals met het voorgaande strijdige verklaringen af daar waar hij beweert op negenjarige leeftijd zijn dorp te hebben verlaten (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.8-9).

Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen in Nigeria doet op fundamentele wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Uit de informatie in het dossier blijkt dat een gedwongen rekrutering, zoals verzoeker stelt te hebben ondergaan, bij MEND weinig aannemelijk is. Er zijn blijkens deze informatie geen gevallen van gedwongen inlijving bekend en de milities in de Niger Delta hebben ingevolge de socio-economische en politieke omstandigheden geen moeite om leden te werven (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker (i) verklaarde dat MEND staat voor 'Movement of Niger Delta' en, wanneer vervolgens erop werd gewezen dat de 'E' ook de afkorting is van een woord, niet bleek te weten welk woord deze letter zou moeten aangeven (ii) gevraagd of er andere groepen zijn die dezelfde strijd voeren als MEND, antwoordde slechts MEND te kennen (iii) verklaarde dat Alhaji Assare (Asari) leider is van MEND, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat MEND een splintergroep is die voortkomt uit de 'Niger Delta People's Volunteer Force' waarvan Alhaji Asari aan het hoofd stond tot aan zijn arrestatie in 2005 (iv) ervan overtuigd bleek dat Asari slechts in 2008 werd gearresteerd en voorheen nooit in de gevangenis zat, terwijl deze in de gevangenis zat in de periode waarin verzoeker lid zou zijn geworden van MEND en werd vrijgelaten in juni 2007 (v) foutief aangaf dat 'Osara Wiwa' de oprichter is van MEND, terwijl Ken Saro Wiwa de voorzitter was van de Movement for the Survival of the Ogoni People (MOSOP), een organisatie die de belangen van de Ogoni trachtte te vrijwaren voor de schade die de oliemaatschappijen aan het milieu toebrachten (vi) eerst verklaarde dat Alamieyeseigha gouverneur was van Port Harcourt om dit vervolgens te ontkennen en te stellen dat hij een 'Niger Delta man' is (vii) ontwijkend en in algemene bewoordingen antwoordde op de vraag of deze persoon ooit problemen had met de overheid, terwijl men nochtans kan verwachten dat verzoeker de voormalige gouverneur van Bayelsa State die werd beschuldigd van corruptie in de periode dat verzoeker deel uitmaakte van MEND preciezer zou kunnen plaatsen, te meer daar MEND ijverde voor de vrijlating van Alamieyeseigha en Asari in de periode dat hij deel uitmaakte van MEND (viii) stelde dat Rotimi Amaechi lid is van MEND terwijl dit in wezen de huidige gouverneur betreft van de Rivers State waar verzoeker beweert gedurende verscheidene jaren voorafgaand aan zijn vertrek te hebben verbleven.

Voor zover verzoeker dit alles wijt aan de verwarring in zijn hoofde aangaande de leiders van MEND en in deze verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat deze leiders anoniem wensen te blijven dient te worden vastgesteld dat deze verklaring niet vermag afbreuk te doen aan het voorgaande. Hij maakte gedurende het gehoor immers geen melding van dergelijke verwarring en gaf geenszins aan het antwoord op de hoger aangehaalde vragen niet te weten doch antwoordde steeds eenduidig op de vragen. Dat hij post factum aanvoert dat hij eigenlijk het antwoord op de vragen niet wist is derhalve niet ernstig.

Verzoeker betwist voormelde vaststellingen voor het overige niet doch tracht ze te vergoelijken door de lage leeftijd waarop hij zijn ouderlijke woning zou hebben verlaten en zijn lage scholingsgraad. Daargelaten de hoger gedane vaststelling dat verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de leeftijd waarop hij zijn ouderlijke woning zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat noch deze leeftijd noch verzoekers lage scholingsgraad zijn frappante gebrek aan kennis omtrent MEND kunnen verklaren. Van iemand die beweert gedurende verschillende jaren en tot op zevenentwintigjarige leeftijd deel te hebben uitgemaakt van deze beweging kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op voormelde kennisvragen. Dat verzoeker hierin in gebreke bleef doet op manifeeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering als zou hij gedwongen zijn ingelijfd bij en activiteiten hebben gevoerd voor MEND.

De voormelde motiveringen blijven dan ook staande.

Verzoeker slaagt er evenmin in zijn lidmaatschap en activiteiten voor voormelde organisatie aannemelijk te maken aan de hand van duidelijke en concrete verklaringen.

Zo motiveert de bestreden beslissing terecht dat verzoeker aangaf dat hij deel zou hebben uitgemaakt van een groep van ongeveer tien personen en dat iedereen een naam kreeg na de inwijding doch vervolgens slechts drie (bij)namen bleek te kennen, alsmede dat hij niet wist te zeggen of de andere personen uit zijn groep al dan niet werden gedwongen toe te treden of vrijwillig waren toegetreden. Nochtans kan worden aangenomen dat hij uit zijn dagelijkse contacten met de overige groepsleden of uit hun gedragingen zou kunnen afleiden of zij al dan niet gedwongen zouden zijn toegetreden. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij zag dat zij tevreden waren met hun leven, hij er derhalve van uitging dat zij vrijwillig toetraden en hij hen niet vroeg of zij werden gedwongen toe te treden doch deze post factum verklaringen vinden geen steun in het administratief dossier. Hij gaf dit immers niet aan bij het CGVS en verklaarde, na een eerste maal ontwijkend te hebben geantwoord op de hiernaar gestelde vraag, eenduidig niet te weten hoe de anderen lid zijn geworden (administratief dossier, stuk 4, p.11). Daarenboven oordeelde de Commissaris-generaal met recht dat verzoeker vaag bleef met betrekking tot zijn concrete activiteiten daar waar hij beweerde te hebben deelgenomen aan drie ontvoeringen maar geen enkele naam kon geven van de ontvoerde personen, dat hij slechts van één van hen de nationaliteit kon geven (waarbij hij dan nog twijfelde tussen de Chinese en Japanse) en dat hij van één van de drie niet kon aangeven voor welke maatschappij deze werkte. Waar verzoeker in dit kader wijst op het feit dat hij wel kon antwoorden op een aantal andere vragen dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal geenszins de verplichting heeft om alle elementen in het voordeel van de kandidaat-vluchteling op te nemen in de bestreden beslissing en dat deze in casu met recht oordeelde dat de hoger aangehaalde vaagheden in verzoekers verklaringen de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen.

Tevens wijst de Commissaris-generaal terecht op het feit dat verzoeker, wanneer deze gevraagd werd te verduidelijken hoe hij kon ontsnappen, antwoordde: *“Ik kan eigenlijk niet uitleggen hoe ik ontsnap ben, God heeft mij geholpen, het was de periode dat de overheid de huizen liet slopen, misschien dacht ik dit is het moment dat ik wil ontsnappen, de overheid zei dat ze daar nieuwe dingen zou zetten”*. Het feit dat hij verwijst naar een goddelijke interventie om zijn ontsnapping aannemelijk te doen overkomen doet daarbij verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

In acht genomen dat ingevolge de voormelde vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker gedwongen zou zijn toegetreden tot en activiteiten hebben gevoerd voor de MEND, kan evenmin worden aangenomen dat de littekens die hij vertoont, zoals deze blijken uit het neergelegde medisch attest van 30 april 2009 (administratief dossier, stuk 3), ingevolge zijn toetreding tot deze beweging werden toegebracht of hem zouden kunnen identificeren als lid van deze beweging. Verzoeker brengt overigens geen begin van bewijs bij om zijn bewering te staven als zouden zijn littekens het merkteken vormen van de MEND. Daarenboven kan deze bewering bezwaarlijk ernstig genomen worden gelet op voormelde medische attest waaruit blijkt dat verzoeker, en dit een aantal maanden voor het gehoor bij het CGVS en ten aanzien van de arts die het attest opstelde, zelf te kennen gaf dat deze tekens toelaten om zijn etnische aanhorigheid te bepalen (administratief dossier, stuk 3). Dit laatste blijkt tevens uit de informatie in het dossier die stelt dat het plaatsen van dergelijke merktekens behoort tot de traditionele cultuur van verschillende Nigeriaanse stammen en tot doel heeft toe te laten personen van verschillende etnische groepen te onderscheiden (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien legt hij hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen af daar waar hij niet kon aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 11, nr.34).

Het door verzoeker neergelegde psychologische verslag is niet van die aard dat het voormelde vaststellingen kan ontkrachten (administratief dossier, stuk 3). Het schrijven werd blijkens de inhoud ervan volledig opgemaakt aan de hand van verzoekers verklaringen. Uit dit attest blijkt weliswaar dat verzoeker bepaalde psychologische symptomen vertoont doch hieruit kan niet worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van zijn asielprocedure. Daarenboven is de psycholoog die het kwestieuze attest opstelde tevens verzoekers vertrouwenspersoon en stonden zowel deze vertrouwenspersoon als verzoekers raadsman verzoeker bij tijdens het gehoor bij het CGVS. De interviewer vroeg bij aanvang van het gehoor aan de vertrouwenspersoon of hij op bepaalde zaken

diende te letten, waarop deze antwoordde: *“Niet echt maar alle gebeurtenissen die hem ertoe gebracht hebben het land te verlaten kunnen een beetje douloureux zijn, pijnlijk”*. Verzoeker, zijn raadsman, noch zijn vertrouwenspersoon maakten gedurende het gehoor enige melding van problemen en uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied. Wel maakte de aanwezige vertrouwenspersoon aan het einde een aantal algemene opmerkingen omtrent verzoekers psychologische problemen en wees deze op algemene wijze op de onmogelijkheid voor verzoeker om chronologisch belangrijke feiten weer te geven (administratief dossier, stuk 4, p.1-2). Dat verzoeker bepaalde pijnlijke gebeurtenissen of belangrijke feiten chronologisch moeilijk zou kunnen weergeven doet echter geen afbreuk aan het feit dat van hem minstens enigszins coherente verklaringen mogen worden verwacht omtrent de leeftijd waarop hij zijn dorp zou hebben verlaten en duur van de periode tijdens welke hij in Lagos en Port Harcourt zou hebben verbleven. Bovendien kan dit hoe dan ook geen verklaring bieden voor het feit dat verzoekers kennis omtrent de beweging waartoe hij zou hebben behoord dermate beperkt is of waarom hij zo vaag bleef over zijn concrete activiteiten en ontsnapping.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Derhalve zijn verzoekers algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast inzake asielaanvragen en zijn verwijzing naar het Handboek van het UNHCR, daargelaten dat dit laatste hoe dan ook geen afdwingbare en dwingende rechtsregels bevat, in casu niet dienstig. Deze vermogen immers geen afbreuk te doen aan de hoger gedane concrete vaststellingen ingevolge dewelke geen geloof kan worden gehecht aan de aangevoerde asielmotieven.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de RvV van 2 oktober 2008 is evenmin dienstig om de voormelde concrete motieven te ontkrachten. De arresten van de RvV betreffen individuele gevallen en hebben geen precedentwaarde. Verzoekers asielaanvraag dient individueel te worden beoordeeld en verzoeker dient daarbij de door hem aangehaalde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk temaken. Gelet op het voorgaande blijft hij hier in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.1. gedane vaststellingen, ingevolge welke geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas.

Voor het overige beperkt hij zich ertoe, steunend op rechtspraak uit 2007 aangaande de toenmalige situatie in Irak, een algemeen betoog te voeren aangaande het feit dat het voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voldoende zou zijn aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Verzoeker brengt echter in het geheel geen elementen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in Nigeria beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus dient hem te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS